

се продаваше изъ цѣла Турция, било като стока, било въ дрехи. Ежегодно се изкарваха до 100,000 парчета черги отъ разни качества и цвѣтове, мутафи, сжщо и пушки и пищови скжпоценни, сливенско произведение, и се продаваха навсѣкжде. Значителенъ бѣше и износътъ на виното и на ракията. Въ Сливенъ вирѣеше и скотовѣдство. Отъ занаятитѣ само кожарството се намираше въ ржцетѣ на турцитѣ. Разни търговски компании продаваха сливенскитѣ произведения по пазарищата. Членове на тѣзи съдружия живѣяха въ Цариградъ, Смирна, Трапезундъ, Ерзерумъ, Дамаскъ, Алепъ, Бейрутъ и други градове. Отъ тамъ нашитѣ търговци докарваха други продукти, които се продаваха по насъ. Годишниятъ панаиръ въ Сливенъ траеше цѣлъ месецъ“.

Особено развито въ Сливенъ, покрай абаджийството, е било фабрикуването на оржжия. Многото оржжейни работилници, т. н. тюфекханета, сж заемали цѣли улици; по едно време (следъ Завѣрата) тѣ сж били задлъжени да доставятъ годишно 500 пушки на турската държава. Въ XV вѣкъ се знаятъ и привилегировани майстори, снабдени по наследство съ султански фермани: тѣ сж били освобождавани отъ данъкъ и сж имали право да носятъ сами оржжие — срещу предаването на опредѣленъ видъ и количество пушки на правителството. Тази индустрия е станала причина да се развие и друга една, тѣсно свързана съ нея: производството на барутъ. Въ Сливенъ е имало къмъ началото на XIX в. държавна барутна фабрика. Едната и другата индустрия не оставатъ, на свой редъ, безъ влияние върху революционния духъ на сливенци; защото еснафитѣ, които произвеждали пушки и харбии (копия), сж били често повиквани да бранятъ укрепления градски шарамполъ (зидъ) срещу нападенията на даалии и други разбойнишки орди. За одного отъ майсторитѣ въ държавната барутчийница, Сяро Барутчията, ни се предава, че участвувалъ въ подготвяне на Завѣрата въ Сливенъ.

Лозарството е било сжщо единъ отъ главнитѣ поминъци на стария Сливенъ. Случвали сж се плодородни години, когато отъ хълмоветѣ сж слизали въ града до 30,000 „шарпани“ — кораби съ по 500 до 800 оки грозде. Всѣка кжща е имала лозе, и виното се е лѣяло по сватби и празници въ изобилие. За него и за лозята сж тжгували мнозина сливенци следъ изселването си, като си спомняли въ изгнание за ония